

Arrest

nr. 238 519 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS) weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op 28 mei 2019. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 228 531 van 7 november 2019 wederom weigert de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 13 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 21 januari 2020 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en maakt hij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole van de politie te Antwerpen.

Op 21 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 januari 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 21.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: Cayah

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet terug te willen naar zijn land van herkomst omdat hij zich bedreigt voelt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart pijn aan zijn ogen te hebben. Hij verklaart niet medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 02.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft op 07.05.2018 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten op 13.12.2019 met een bevel om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 19.12.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 02.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft op 07.05.2018 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten op 13.12.2019 met een bevel om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 19.12.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart niet terug te willen naar zijn land van herkomst omdat hij zich bedreigd voelt. Hij heeft dit niet aannemelijk gemaakt tijdens zijn asielprocedure. Zijn asielaanvraag van 07.05.2018 werd afgewezen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart pijn aan zijn ogen te hebben. Hij verklaart niet medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

(...)”

Op 21 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing houdende een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 januari 2020. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 21.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : Coyah

nationaliteit : Guinee

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 02.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft op 07.05.2018 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten op 13.12.2019 met een bevel om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 19.12.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet terug te willen naar zijn land van herkomst omdat hij zich bedreigd voelt. Hij heeft dit niet aannemelijk gemaakt tijdens zijn asielprocedure. Betrokkene heeft op 07.05.2018 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten op 13.12.2019 met een bevel om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 19.12.2019.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart pijn aan zijn ogen te hebben. Hij verklaart niet medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Op 17 maart 2020 wordt verzoeker vrijgesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het hoorrecht, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2. Discussion

Première branche : le requérant n'a pas été auditionné correctement

La décision attaquée applique la directive retour, l'article 7 de la loi du 10.12.1980 qui constitue la base légale de la décision litigieuse, étant en fait la transposition de cette directive en droit belge.

L'Article 41 § 2 de la Charte ainsi que le principe général du droit Audi alteram partem obligent l'administration d'entendre toute personne à l'égard de laquelle elle entend prendre une mesure pouvant avoir une conséquence défavorable à son encontre.

Dans cette mesure, les garanties prévues dans la Charte sont d'application au cas d'espèce.

Il est incontestable que l'ordre de quitter le territoire (avec maintien en détention) qui a été notifié au requérant l'affecte négativement puisque cela signifie à tout le moins une interruption dans la vie familiale qu'il mène avec sa famille, et ce pour une durée indéterminée.

Le requérant a été auditionné mais de manière incomplète, l'audition n'a pas été faite de manière complète vu que le requérant n'a pas pu parler de ses problèmes médicaux.

En effet, comme il a été exposé dans l'exposé des faits, le requérant présente différents problèmes médicaux concernant sa vue.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

*« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »
Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.*

En n'ayant laissé au requérant la possibilité de démontrer qu'il avait des problèmes médicaux, la partie adverse n'a pas entendu le requérant de manière adéquate. Par conséquent, la partie adverse n'a pas tenu compte de cet élément et a violé son devoir de motivation formelle.

Le fait de ne pas avoir auditionné le requérant de manière sérieuse et, dès lors, de ne pas lui avoir permis de démontrer qu'il avait des problèmes médicaux a pour conséquence que la partie adverse a violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41 §2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, et enfin l'article 3 de la CEDH ainsi que l'obligation de motivation des décisions administratives.

Deuxième branche : la partie adverse ne tient pas compte des problèmes médicaux du requérant.- Violation de l'article 3 CEDH

Le législateur a imposé à la partie adverse par son article 74/9 de la loi du 15.12.1980 de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

De même l'article 3 de la CEDH interdit d'infliger des traitements inhumains et dégradants. Il serait totalement inhumain de renvoyer vers la Guinée le requérant au vu des problèmes de vue qu'il connaît et du suivi périodique et régulier dont il a besoin comme cela est attesté par son ophtalmologue.

D'autant plus que le système de santé guinéen connaît de nombreux problèmes et qu'il serait impossible pour le requérant de bénéficier d'un traitement médical adapté. Un rapport OSAR de 2018 (pièce 3) met en avant les informations suivantes :

- *Plus de la moitié des infrastructures sanitaires sont dans un état de délabrement tel qu'elles ne répondent pas aux standards minimum. La plupart des hôpitaux sont sous-équipés.*
- *Graves problèmes de disponibilités de médicaments dans le pays*
- *Important marché illicite de médicaments. La majorité de la population n'a pas accès à des médicaments de qualité à prix abordables*
- *Faiblesses du système de santé mises en évidence par la crise Ebola (2014-2016). Pauvre qualité des soins, faible couverture sanitaire de la population. Augmentation du coût des soins depuis la privatisation des structures de santé*
- *Une très petite minorité possède une assurance-maladie publique*

En cas d'expulsion en Guinée, le requérant n'a personne pour financer ces soins, étant donné qu'il n'a plus personne sur place qui disposent de suffisamment de moyens pour pouvoir le prendre en charge.

En n'analysant pas cette crainte, la partie adverse n'a pas motivé sa décision de manière adéquate."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wat volgt:

"De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

- 1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;*
- 2° de openbare orde kan verstoren;*
- 3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;*
- 4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht".*

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht, zodat artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 niet geschonden is.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meer bepaald het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn

van de bij artikel 2 vereiste documenten. In het bestreden bevel zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De gemachtigde van de minister stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum. Dit wordt door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd.

Verzoeker betoogt dat hij niet afdoende werd gehoord doordat hij niet kon spreken over zijn medische problemen. Verzoeker heeft diverse medische problemen. De verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden zoals hij verplicht is met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dat verband ook naar stuk 2 in bijlage van het verzoekschrift, een medisch rapport van 8 augustus 2018 van Dr. M.K.

De Raad merkt op dat verzoeker er terecht op wijst dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 februari 2020 werd gehoord door de politie. Er werd hem gevraagd of hij aan een ziekte lijdt die hem verhinderd terug te keren naar zijn land van herkomst en zo ja, welke ziekte. Verzoeker antwoordde dat hij pijn heeft aan zijn ogen. Verzoeker werd op 22 februari 2020 nogmaals gehoord in het gesloten centrum, alwaar hij geen melding maakte van medische problemen. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de centrumarts van het gesloten centrum op 4 februari 2020 oordeelde dat verzoeker geschikt was om terug te keren naar zijn herkomstland, dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar is in het herkomstland en dat er gedurende drie maanden medische ondersteuning wordt geboden. Aldus maakt verzoeker geen schending van artikel 41, § 2 van het Handvest, van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn medische toestand en geen afdoende onderzoek werd gevoerd, doch in het bestreden bevel wordt uitdrukkelijk verwezen naar zijn verklaring dat hij pijn heeft aan zijn ogen. De verwerende partij concludeert dat hij geen medische problemen heeft aangehaald die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker verwijst naar stuk 2 in bijlage van het verzoekschrift. Het betreft een medisch attest van 8 augustus 2018. Uit dit attest blijkt niet dat verzoeker door zijn medische problemen wordt verhinderd terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien verklaarde de centrumarts op 4 februari 2020 dat verzoeker geschikt is om terug te keren naar zijn herkomstland, dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar is in het herkomstland en dat er gedurende drie maanden medische ondersteuning wordt geboden. Het medisch attest van 8 augustus 2018 weerlegt niet de recente analyse op basis van een medisch onderzoek door de centrumarts. Waar verzoeker nog verwijst naar

een rapport van OSAR van 2018 merkt de Raad op dat ook dit rapport niet recent is en niet toegepast op zijn persoonlijke situatie. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/7 van de vreemdelingenwet wordt geschonden, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker langer dan vierentwintig uur bestuurlijk werd aangehouden alvorens de gemachtigde van de minister het bestreden bevel heeft genomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van het EVRM, van het hoorrecht en artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Le législateur a prévu de manière claire que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

En outre, les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2 de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » (Doc. Pari. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23).

Dans la présente affaire, la partie adverse a assorti la décision d'éloignement d'une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans.

Cette décision est motivée sur base du fait que l'intéressé représente un risque de fuite, qu'il n'a pas essayé de régulariser son séjour et qu'il a reçu un ordre de quitter le territoire qui doit être exécuté.

La motivation de l'interdiction d'entrée ne démontre nullement que la partie adverse a tenu compte de l'ensemble des éléments propres à la situation personnelle du requérant exposés ci-dessus.

En effet, comme expliqué ci-avant, le requérant connaît des problèmes médicaux et aucune mention n'en est faite dans l'interdiction d'entrée. La partie adverse n'a pas pris en considération les problèmes médicaux du requérant.

Aucune mention de ces problèmes médicaux n'est faite dans l'interdiction d'entrée.

En adoptant la décision attaquée, la partie défenderesse n'a pas respecté son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, notamment la santé du requérant et les conséquences du renvoi de ce dernier vers la Guinée sur cette dernière.

Il ressort de l'ensemble des considérations qui précèdent qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé son obligation de motivation lue en combinaison avec l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 3 de la CEDH"

2.4 Verzoeker stelt dat er in het inreisverbod geen rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Er wordt helemaal geen melding gemaakt van zijn medische problemen in het inreisverbod. Hierdoor wordt tevens de motiveringsplicht in combinatie met artikel 3 van het EVRM geschonden.

In weerwil van verzoekers betoog merkt de Raad op dat in het bestreden inreisverbod het volgende kan worden gelezen: *"Hij verklaart pijn aan zijn ogen te hebben. Hij verklaart niet medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst."* Aldus werd weldegelijk rekening gehouden met verzoekers medische problemen en er werd melding van gemaakt in het

inreisverbod. Verzoeker toont geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM, nu in het inreisverbod weldegelijk melding werd gemaakt van de medische problemen waarop verzoeker zich beriep.

Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze de Terugkeerrichtlijn, artikel 41, § 2 van het Handvest en het hoorrecht worden geschonden door het inreisverbod.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN